

สรุปและเสนอแนะ

6.1 สรุป

สืบเนื่องจากในปัจจุบันได้มีการใช้ทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพ โดยประเทศที่พัฒนาแล้วได้ดำเนินการนำทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพไปใช้ โดยที่ประเทศเจ้าของทรัพยากรดังกล่าวมีเทคโนโลยีไม่ทันสมัย ไม่สามารถนำทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพไปใช้ได้ จนกล่าวได้ว่าประเทศพัฒนาได้กอบโกยความหลากหลายทางชีวภาพไปใช้อย่างไม่คำนึงถึงการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพไว้เลย ดังนั้น เป้าหมายหนึ่งของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ คือ การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ การใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนจากองค์ประกอบต่าง ๆ ของความหลากหลาย การแบ่งปันผลประโยชน์อย่างยุติธรรมและเท่าเทียมกันที่เกิดจากการนำเอาทรัพยากรพันธุกรรมไปใช้ประโยชน์ รวมถึงการได้มาอย่างเหมาะสม ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงสิทธิทั้งหลายเหนือทรัพยากรเหล่านั้น และในเทคโนโลยีต่าง ๆ และโดยการให้เงินอุดหนุนอย่างเหมาะสม

สำหรับอนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศนั้น สืบเนื่องจากการที่นักวิทยาศาสตร์ได้ค้นพบปรากฏการณ์เรือนกระจก (Greenhouse Effect) และนักวิทยาศาสตร์จำนวนมากได้ทำนายว่า หากไม่มีการดำเนินการใด ๆ เพื่อแก้ไขปฏิกิริยาเรือนกระจกที่เพิ่มมากขึ้น (enhanced greenhouse effect) แล้ว ในศตวรรษหน้าภูมิอากาศของโลกจะร้อนขึ้นโดยสาเหตุที่มาของปัญหาก็สืบเนื่องมาจากการสะสมของก๊าซเรือนกระจกในบรรยากาศ และจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาวะสภาพภูมิอากาศในโลกอันส่งผลต่อสภาพนิเวศวิทยาของคน สัตว์ พืช ซึ่งเป็นผลเสียหายอย่างใหญ่หลวง จึงได้มีการประชุมระหว่างประเทศทั่วโลก เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาโดยการจัดทำอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ และอนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งนอกจากองค์การระหว่างประเทศ (International Organization) จะมีบทบาทในการจัดทำแล้ว องค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (International Non Governmental Organization (INGO)) ยังมีบทบาทในส่วนของ

เสริม การสนับสนุน การให้ข้อคิดเห็น รวมถึงการเสนอประเด็นที่สมควรจะบรรจุไว้ในสาระของอนุสัญญาทั้ง 2 ฉบับนี้

ด้วยเหตุนี้ วิทยานิพนธ์นี้จึงได้ตั้งสมมติฐานว่า "องค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ มีบทบาทในการจัดทำอนุสัญญาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะในเรื่องอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ และอนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ขององค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ จะส่งผลให้เนื้อหาสาระของอนุสัญญาทั้ง 2 ฉบับครอบคลุมประเด็นที่จำเป็นและสำคัญต่อการอนุรักษ์ การใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน และการแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรมทางชีวภาพในโลก รวมทั้งควบคุม ดูแล ปกป้องการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโลก"

จากการวิเคราะห์นี้อาจกล่าวได้ว่า สมมติฐานที่ตั้งไว้นี้สอดคล้องกับข้อสรุปของวิทยานิพนธ์นี้ กล่าวคือ

องค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศได้ใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อผลของการเรียกร้องให้ข้อความบางประเด็นได้รับพิจารณาบรรจุไว้ในอนุสัญญาทั้ง 2 ฉบับ เพื่อคงไว้ซึ่งสิ่งแวดล้อมที่ดีต่อไป กลยุทธ์เหล่านั้นประกอบด้วยกิจกรรมรณรงค์ การใช้ศิลปะในการ Lobby การเจรจา การร่วมประชุมโต๊ะกลม การเผยแพร่ข่าวสาร การดึงประชาชนให้เข้ามามีส่วนร่วม ซึ่งเท่ากับว่าองค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศได้ใช้ความเพียรพยายามที่เข้าร่วมมีบทบาทในการจัดทำอนุสัญญาทั้ง 2 ฉบับดังกล่าว

ข้อเสนอขององค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศที่เห็นเด่นชัดก็คือ ข้อเสนอของกองทุนคุ้มครองสัตว์ป่าโลกเพื่อธรรมชาติ (World Wildlife Fund For Nature : WWF) ได้เสนอหลักการดังนี้

¹ World Wild Fund, "Re : Biological Diversity Convention,"

1. ให้การรับรองอย่างจริงจังในการอนุรักษ์เพื่อความยั่งยืนในการใช้ทรัพยากร ความหลากหลายของชีวภาพ
2. ให้มีการจัดตั้งและเพิ่มกองทุนใหม่สำหรับช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนาเพื่อรักษา และให้มีการปฏิบัติตามคำรับรอง
3. ให้มีเงื่อนไขว่าประเทศที่เป็นถิ่นกำเนิดของทรัพยากรพันธุกรรม ต้องได้รับการ แบ่งปันผลประโยชน์มากกว่าประเทศที่นำไปใช้ และให้มีการเพิ่มแรงจูงใจ พร้อมกับให้มีการใช้ ทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืนด้วย

นอกจากนี้ WWF ยังได้เสนอเอกสารร่างอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ในการประชุมร่างครั้งที่ 5 ที่ไนโรบี เมื่อวันที่ 11-19 พฤษภาคม 1992 สรุปได้ดังนี้²

1. ให้มีการประสานระหว่างประเทศเจ้าถิ่นและเงินทุนในการช่วยเหลือเพื่อให้ อนุสัญญามีประสิทธิภาพ ในการอนุรักษ์ให้มีการสร้างการอนุรักษ์ที่ยั่งยืน และให้ความสำคัญแก่ ประเทศเจ้าของทรัพยากรชีวภาพ (in situ) และให้ทรัพยากรมีมากมายเพื่อความอยู่รอดของ โลก และการอนุรักษ์ไม่ได้หมายถึงการไม่ใช้ แต่หมายถึงให้มีการใช้เพื่อความยั่งยืน
2. ให้มีการกำหนดรายชื่อพื้นที่อนุรักษ์ที่มีความสำคัญ (Global List) WWF สนับสนุนให้มีการกำหนดรายชื่อพื้นที่อนุรักษ์ที่มีความสำคัญ (Global List) ที่มีส่วนสำคัญ ในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ให้มีการจัดตั้งรายชื่อพันธุกรรมที่หายาก และถือเป็นการ จัดลำดับความสำคัญก่อน
3. ให้มีคณะกรรมการวิทยาศาสตร์และเทคนิค (Scientific and Technical Committee) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้คำแนะนำรายชื่อพื้นที่อนุรักษ์ที่มีความสำคัญลำดับแรกใน การให้กองทุนช่วยเหลือ คณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนในระดับภูมิภาคที่มีความเสมอภาคกัน

² WWF Position Statement, "Fifth Revised Draft Convention on Biological Diversity, to be considered by the Intergovernmental Negotiating Committee, in Nairobi, 11-19 May 1992, pp. 1-4.

4. ให้มีกลไกทางการเงินที่เป็นอิสระ (Independent financial mechanism) เพื่อให้สามารถดำเนินการตามอนุสัญญาได้โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนา และเป็นหลักประกันในการจัดสรรเงินทุนในการช่วยเหลือประเทศสมาชิกที่ลงนามในอนุสัญญา

5. ให้มีการเข้าถึงและการถ่ายทอดเทคโนโลยี (Access and Technology Transfer) ประเทศที่เป็นถิ่นกำเนิดทรัพยากรพันธุกรรมและท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง ได้รับประโยชน์น้อยมากโดยเฉพาะเทคโนโลยีจากประเทศที่พัฒนาแล้ว จึงควรให้มีความเสมอภาคในการได้รับประโยชน์ และควรให้มีการจูงใจในการอนุรักษ์ด้วย

แสดงให้เห็นได้ว่าองค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) ได้เห็นความสำคัญของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพว่าสมควรที่จะได้บรรจุหลักการสำคัญ ๆ ที่อำนวยประโยชน์ต่อประเทศที่เป็นถิ่นกำเนิดของทรัพยากรพันธุกรรม และเห็นว่าควรมีการจัดตั้งกองทุนเพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาสามารถอนุรักษ์ทรัพยากรพันธุกรรมได้ และให้มีการใช้ทรัพยากรพันธุกรรมอย่างยั่งยืน พร้อมกับเรียกร้องให้นานาประเทศรวมทั้งประเทศที่พัฒนามีเทคโนโลยีสูงแล้ว ได้ร่วมกันอนุรักษ์ทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพ เพื่อให้มีการใช้อย่างมีการพัฒนาและมีความยั่งยืนต่อไป

จากการเรียกร้องของ INGO และกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาต่าง ๆ มีแนวทางคล้าย ๆ กัน โดยมีแนวทางเรียกร้องให้บรรจุเรื่องที่จะเห็นว่าสมควรดำเนินการใส่ไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ หรืออนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งองค์การ WWF, Greenpeace หรือ IUCN จะมีแนวทางการเรียกร้องเหมือนกัน ดังนี้

1. ให้มีการจัดทำบัญชีรายชื่อพื้นที่อนุรักษ์ที่มีความสำคัญ อนุรักษ์ทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพ (Global List) ลงในอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ เพื่อที่จะได้มีการแก้ไขให้ชัดเจนยิ่งขึ้นในแต่ละประเทศ แต่ก็ไม่ได้รับการบรรจุไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ

2. เรื่องเกี่ยวกับการก่อตั้งแหล่งเงินทุนใหม่ เพื่อให้การสนับสนุนประเทศกำลังพัฒนาที่เป็นแหล่งกำเนิดของพันธุกรรม (in situ) ต่าง ๆ ได้สามารถนำเงินทุนไปทำการพัฒนาได้ เพราะกองทุนเดิม คือ กองทุน GEF นั้น มีหลักเกณฑ์มาตรการที่ค่อนข้างยุ่งยากไม่อาจที่จะสนับสนุนได้อย่างเต็มที่ แต่เรื่องนี้ก็ไม่ได้รับการบรรจุไว้ในอนุสัญญา

3. เรื่องการถ่ายทอดเทคโนโลยีของประเทศพัฒนาแล้วให้แก่ประเทศกำลังพัฒนาที่เป็นเจ้าของพันธุกรรม เพื่อที่ประเทศกำลังพัฒนาเหล่านั้นจะสามารถนำความรู้ไปปรับปรุงทำการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพได้อย่างดี ซึ่งประเทศพัฒนาแล้วพร้อมที่จะถ่ายทอดเทคโนโลยี แต่ถ้าเป็นเทคโนโลยีที่มีเจ้าของ ถ้ามีการนำมาใช้ประโยชน์ก็ต้องเสียค่าตอบแทน

อย่างไรก็ตาม อาจสรุปเปรียบเทียบข้อเสนอของ INGO กับผลลัพธ์ที่ปรากฏในอนุสัญญาทั้ง 2 ฉบับได้ ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลลัพธ์จากการใช้บทบาทของ INGO เกี่ยวกับความหลากหลายทางชีวภาพ

ข้อเสนอขององค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) เกี่ยวกับความหลากหลายทางชีวภาพ	สาระสำคัญของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity)
1. เพิ่มรายชื่อพื้นที่อนุรักษ์ที่มีความสำคัญ (Global List) 2. ให้การรับรองอย่างจริงจังในการอนุรักษ์เพื่อความยั่งยืนในการใช้ทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพ 3. ให้มีการจัดตั้งและเพิ่มกองทุนใหม่สำหรับช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนา	1. ไม่ได้บรรจุไว้ในอนุสัญญา 2. ได้เขียนไว้ในอนุสัญญาอย่างกว้าง ๆ คือ ส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์ทรัพยากรชีวภาพ และมีการใช้ทรัพยากรดังกล่าวอย่างยั่งยืน 3. ให้มีการจัดตั้งกลไกทางการเงินแบบให้เปล่าหรือแบบผ่อนปรน เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาสำหรับใช้ให้เกิดประโยชน์ตามเป้าหมายของอนุสัญญา ซึ่งก็ถือได้ว่ามีความสอดคล้อง

ข้อเสนอขององค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) เกี่ยวกับความหลากหลายทางชีวภาพ	สาระสำคัญของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity)
4. ให้มีเงื่อนไขว่าประเทศที่เป็นถิ่นกำเนิดของทรัพยากรพันธุกรรมต้องได้รับการแบ่งปันผลประโยชน์มากกว่าประเทศที่นำไปใช้ และให้มีการเพิ่มแรงจูงใจพร้อมกับให้มีการใช้ทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน 5. ให้มีการประสานประโยชน์ระหว่างประเทศเจ้าหนี้ เพื่อช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนา และให้ความสำคัญแก่ประเทศเจ้าของทรัพยากรชีวภาพ 6. ให้มีคณะกรรมการวิทยาศาสตร์และเทคนิคซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้คำแนะนำรายข้อพื้นที่อนุรักษ์ที่มีความสำคัญลำดับแรกในการให้กองทุนช่วยเหลือ	4. เป็นที่ยอมรับว่าการเข้าถึงหรือได้มาซึ่งทรัพยากรทางพันธุกรรมซึ่งจะเป็นไปตามข้อตกลงด้วยความยินยอมของทั้งสองฝ่ายจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอันหนึ่งในการบรรลุถึงเป้าหมายต่าง ๆ ของอนุสัญญา โดยไม่ได้มีการกำหนดรายละเอียดตามข้อเสนอ INGO 5. ให้มีการใช้ทรัพยากรทางการเงินที่ใหม่และเพิ่มเติมที่จะครอบคลุมถึงค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับประเทศกำลังพัฒนาในการที่จะอนุรักษ์ให้เป็นไปตามกฎข้อบังคับต่าง ๆ ของอนุสัญญานี้ ถือว่ามีบางส่วนในการดำเนินการตามข้อเสนอ INGO 6. ไม่ได้บรรจุไว้ในอนุสัญญา

ข้อเสนอขององค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) เกี่ยวกับความหลากหลายทางชีวภาพ	สาระสำคัญของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity)
7. ให้มีกลไกทางการเงินที่เป็นอิสระ เพื่อช่วย เหลือประเทศกำลังพัฒนาให้สามารถดำเนินการตามอนุสัญญาได้ 8. ให้มีการเข้าถึงและการถ่ายทอดเทคโนโลยีแก่ประเทศที่เป็นถิ่นกำเนิดทรัพยากรพันธุกรรม และควรให้มีการจูงใจในการอนุรักษ์ด้วย 9. กลุ่ม GRAIN ได้เสนอที่จะไม่ยอมรับเอา Genetic Resource โดยเสนอไม่ให้ นำ Genetic Resource ออกจากถิ่นกำเนิดเกินกว่า 85%	7. ให้มีการจัดตั้งกลไกทางการเงินแบบให้เปล่าซึ่งมีความสอดคล้องกับการเรียกร้องของ INGO 8. ให้มีการเข้าถึงเทคโนโลยีที่มีความเหมาะสมในเชิงสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรทางชีวภาพ มีบางส่วนที่เหมือนกับการเสนอของ INGO 9. มีการกำหนดทรัพยากรพันธุกรรม แต่ไม่กำหนดในรายละเอียดของจำนวนเปอร์เซ็นต์ตามที่เสนอโดยองค์การพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ

ตารางที่ 2 แสดงผลลัพธ์จากการใช้บทบาทของ INGO เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ข้อเสนอขององค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	สาระสำคัญของอนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Convention on Climate Change)
1. ให้มีการลดการปล่อยสารที่ก่อให้เกิด CO₂ ลง 50% ในปี ค.ศ. 2005 2. ให้มีการรับรองการเพิ่มประสิทธิภาพของเครื่องจักร ปรับปรุงเทคโนโลยีใหม่ ๆ 3. ให้มีการก่อตั้งและเพิ่มเติมเงินกองทุนในการช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนา 4. ให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีในลักษณะให้การช่วยเหลือ ไม่หวังในเชิงพาณิชย์	1. ประเทศที่พัฒนาแล้วมีพันธกรณีจะต้องเสนอข้อเสนอดังกล่าวในรายละเอียดเกี่ยวกับความก้าวหน้า เพื่อบรรลุเป้าหมายการกลับมาสู่ระดับปล่อยก๊าซในระดับของปี ค.ศ. 1990 โดยไม่ได้มีการกำหนดระยะเวลา และการลดสารที่ก่อให้เกิด CO₂ 2. ภาควิชาอนุสัญญาทั้งหมดจะต้องเสนอบัญชีแห่งชาติ (National Inventories) ซึ่งมีการปรับปรุงเป็นระยะ ๆ เกี่ยวกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจกอันเกิดจากการกระทำของมนุษย์ โดยไม่ได้กล่าวรายละเอียดเกี่ยวกับการเพิ่มประสิทธิภาพของเครื่องจักร 3. ประเทศที่พัฒนาแล้วมีพันธกรณีเพิ่มเติม จะต้องจัดหาความช่วยเหลือทางการเงินที่ใหม่ และเพิ่มเติมให้แก่ประเทศกำลังพัฒนาด้วย โดยใช้กองทุนสิ่งแวดล้อมโลก แต่ก็มีแนวโน้มการเพิ่มเงินในการช่วยเหลือ 4. อนุสัญญาฯ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ กลไกการผันเงิน และแนวทางเทคโนโลยีแก่ประเทศที่กำลังพัฒนา

จากตาราง เปรียบเทียบแสดงผลลัพธ์จากการใช้บทบาทของ INGO ต่อการจัดทำอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพและอนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศนั้น จะเห็นได้ว่าข้อเสนอของ INGO นั้น ถ้าหากสอดคล้องกับประโยชน์ของคู่เจรจา ซึ่งเสนอเป็นแนวทางแล้วก็จะได้รับการบรรจุไว้ในอนุสัญญา แต่ก็ไม่ได้บรรจุลงทั้งหมด บรรจุลงเพียงเท่าที่คู่เจรจายอมรับได้เท่านั้น ดังเช่น INGO เสนอให้การรับรองอย่างจริงจังในการอนุรักษ์เพื่อความยั่งยืนในการใช้ทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพ ในขณะที่อนุสัญญากำหนดเพียงส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์ทรัพยากรชีวภาพ และมีการใช้ทรัพยากรดังกล่าวอย่างยั่งยืนโดยไม่กำหนดระดับของการส่งเสริมไว้ด้วย หรือในกรณีที่ INGO เสนอหลักการที่ไม่สอดคล้องกับคู่เจรจา ซึ่งคู่เจรจาดำเนินถึงผลประโยชน์ของประเทศชาติตนเองแล้ว ถ้าเห็นว่าจะก่อให้เกิดผลกระทบทางลบของคู่เจรจาก็ไม่นำข้อเสนอของ INGO บรรจุไว้ในอนุสัญญาดังกล่าว ดังเช่น INGO เสนอเพิ่มรายชื่อพื้นที่อนุรักษ์ที่มีความสำคัญ (Global List) แต่ก็ไม่ได้มีการบรรจุไว้ในอนุสัญญา

ตามกรณีอนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศนั้น INGO ได้เสนอให้มีการลดการปล่อยสารที่ก่อให้เกิด CO₂ ลง 50% ในปี ค.ศ. 2005 ก็ไม่ได้มีการบรรจุในอนุสัญญาฯ เพียงแต่กล่าวไว้กว้าง ๆ ว่าจะมีการเสนอข้อเสนอสืบเนื่องในรายละเอียดเกี่ยวกับความก้าวหน้าเพื่อบรรลุเป้าหมายการกลับมาสู่ระดับปล่อยก๊าซในระดับของปี ค.ศ. 1990 เท่านั้น

หรือ INGO เสนอให้มีการรับรองการเพิ่มประสิทธิภาพของเครื่องจักร ปรับปรุงเทคโนโลยีใหม่ ๆ อนุสัญญาก็เขียนเพียงให้ภาคีอนุสัญญาเสนอบัญชีแห่งชาติ ซึ่งมีการปรับปรุงเป็นระยะเกี่ยวกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเท่านั้น

จากการที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า ในการอนุรักษ์พัฒนาสิ่งแวดล้อมนั้น นอกจากส่วนราชการของรัฐหรือองค์การระหว่างประเทศ (IO) แล้ว ยังมีองค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้มีความยั่งยืน โดยบทบาทองค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) ได้มีการเรียกร้องให้มีส่วนในการเข้าร่วมประชุมอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ และอนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พร้อมกับมีข้อเสนอต่าง ๆ ที่จะให้บรรจุไว้ในอนุสัญญา เป็นต้นว่าให้มีการเพิ่มกองทุนในการช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนาให้ประเทศที่เป็นถิ่นกำเนิด (in situ) ทรัพยากรพันธุกรรมได้รับการแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเหมาะสม ให้มีการเข้าถึงและการถ่ายทอดเทคโนโลยี ซึ่งข้อเสนอ

ส่วนใหญ่เหล่านี้ก็ได้รับการบรรจุในอนุสัญญาทั้งสองฉบับ แต่ข้อเสนอขององค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) ที่ไม่ได้รับการบรรจุในอนุสัญญา ก็มี เช่น ข้อเสนอขององค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) ที่ให้กำหนดรายชื่อพื้นที่อนุรักษ์ที่มีความสำคัญ (Global Lists) ลงในอนุสัญญา ก็ไม่ได้รับการยอมรับ เป็นต้น หรือแม้แต่การบรรจุในอนุสัญญาก็ไม่ได้บรรจุลงทั้งหมดตามที่ INGO เรียกร้อง เช่น การกำหนดเวลาในการลดการใช้สารที่ก่อให้เกิดภาวะเรือนกระจก เป็นต้น

หลังจากมีการร่างอนุสัญญาทั้งสองฉบับเรียบร้อยแล้ว ก็ได้มีการลงนามในอนุสัญญาทั้งสองฉบับดังกล่าว ซึ่งก็ได้มีประเทศต่าง ๆ ให้การลงนามในอนุสัญญาทั้งสองฉบับเป็นจำนวนมาก แต่ก็ยังมีบางประเทศไม่ได้ลงนามในอนุสัญญา อย่างเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกาไม่ได้ลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ โดยอ้างว่าอนุสัญญาไม่ได้ให้การคุ้มครองถึงทรัพย์สินทางปัญญาของสหรัฐด้วย ซึ่งก็ถือได้ว่าในการมองอนุสัญญายังมีจุดมองที่แตกต่างกันอยู่อีก ดังนี้

ประเด็นที่ยังมีความแตกต่างในกรอบการมองของประเทศต่าง ๆ ในเรื่องความหลากหลายทางชีวภาพ³

1. อนุสัญญายังไม่ได้ป้องกันสิทธิอย่างเพียงพอของประเทศที่เป็นเจ้าของดั้งเดิม และชุมชนในท้องถิ่นที่เคยดูแลทรัพยากรมานานแล้ว
2. อนุสัญญายังไม่ได้ครอบคลุมชีวภาพอย่างครบถ้วน เช่น มีการใช้ประโยชน์อย่างฟุ่มเฟือยของประชากรในประเทศพัฒนาแล้ว รวมทั้งชนชั้นผู้นำในประเทศกำลังพัฒนา
3. ความแตกต่างของขอบเขตเทคโนโลยีชีวภาพและความสัมพันธ์กับความเป็นจริง
4. ในความเป็นจริง ไม่มีการบรรจุธนาคารพันธุกรรมไว้ในอนุสัญญาด้วย ซึ่งประเทศพัฒนาแล้วอาจซื้อพันธุกรรมและนำไปจดทะเบียนสิ่งที่มีชีวิตเป็นสิทธิของตนได้
5. การเจรจาต้องดำเนินต่อไป การเจรจาใน GATT ถ้ามีการค้าที่จะทำลายสิ่งแวดล้อมก็ต้องมีการเจรจากันเพื่อดำเนินการแก้ไขเพื่ออนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

³ Vicente Sanchez, "The Convention on Biological Diversity,"

ดังนั้น คงจะมีปัญหาเกี่ยวกับประเทศกำลังพัฒนาและองค์การระหว่างประเทศ INGO แต่ก็คงเป็นเกณฑ์จากประเทศทางเหนือ มีบางประเทศกล่าวว่า เป็นการยากที่จะให้การสัตยาบันในอนุสัญญาถ้ายังไม่มี การปรับปรุง โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับทรัพยากรเงินทุน กลไกการเงิน และประเด็นเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา และเทคโนโลยีชีวภาพ

อย่างไรก็ตาม ความกดดันจากการใช้บทบาทของประชาชน และองค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ ทำให้ประเทศที่ยังไม่ได้ลงนาม เช่น สหรัฐอเมริกา โดยประธานาธิบดี บิล คลินตัน (Bill Clinton) ได้กล่าวปราศรัยเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2536 ว่า "การบริหารของเขาต้องการป้องกันสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศ เขากล่าวว่าสหรัฐอเมริกาตั้งใจที่จะลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพที่มีการเสนอในปี ค.ศ. 1992 ในการประชุมเอิร์ท ซัมมิต (Earth Summit) ที่กรุงริโอ เพื่อลดความสูญเสียเกี่ยวกับพันธุกรรมต่าง ๆ และยืนยันว่าสหรัฐอเมริกากำลังดำเนินการในการป้องกันสิ่งแวดล้อม ความสามารถของโลกที่จะสนับสนุนและรักษาสิ่งมีชีวิตเพื่อความยั่งยืนเป็นสิ่งที่จะต้องรีบดำเนินการ มาตรการระยะยาวของสิ่งแวดล้อมจะต้องมีการลงทุนในการป้องกันมลพิษ การใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ การใช้พลังแสงอาทิตย์ การนำพลังงานกลับมาใช้ใหม่ การฟื้นฟูสิ่งแวดล้อม และการบำบัดน้ำเสีย" คำปราศรัยนี้เท่ากับเป็นการรับรองว่าสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศที่ไม่ยอมที่จะให้สัตยาบันต่ออนุสัญญา เนื่องจากสหรัฐอเมริกาคิดว่าสาระสำคัญของอนุสัญญาทั้ง 2 ฉบับ จะทำให้สหรัฐอเมริกาเสียผลประโยชน์มากกว่าได้ประโยชน์ แต่ด้วยแรงผลักดันทางการใช้บทบาทขององค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศกับชาวอเมริกัน มีผลให้สหรัฐอเมริกามีแนวโน้มว่าจะลงนามและให้สัตยาบันในที่สุด

นั่นคือ องค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) ได้มีบทบาทในการจัดทำอนุสัญญาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะในเรื่องอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ และอนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งเป็นบทบาทในการเสริมเพื่อวางกรอบอนุสัญญาทั้งสองฉบับดังกล่าว เหตุที่องค์การ INGO สามารถดำเนินการดังกล่าวได้ก็สืบเนื่องมาจากมีความพร้อมในหลาย ๆ ด้าน ทั้งด้านบุคลากร ทุนทรัพย์ เทคโนโลยี วิชาการต่าง ๆ จึงสามารถผลักดันและมีบทบาทในการวางกรอบอนุสัญญาดังกล่าว

6.2 ข้อเสนอแนะ

จากการดำเนินการขององค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) จะมีประโยชน์และช่วยในการวางกรอบอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ และอนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เป็นการช่วยการดำเนินการขององค์การระหว่างประเทศ (IO) ให้สำเร็จบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายตามที่ต้องการ และนานาประเทศก็ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

จะเห็นได้ว่าองค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) มีส่วนสนับสนุนในการดำเนินงานขององค์การระหว่างประเทศ (IO) ดังนั้น องค์การระหว่างประเทศ (IO) โดยเฉพาะสหประชาชาติ (UN) ควรจะได้มีการดำเนินการ ดังนี้

1. กำหนดนโยบายไว้ให้ชัดเจนในการยอมให้องค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) ให้มีบทบาทเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้มีความยั่งยืน หรือมีบทบาทในด้านเศรษฐกิจ สังคม ที่เป็นประโยชน์ต่อประชากรในโลก แต่ก็ควรจำกัดขอบเขตให้เหมาะสมด้วย โดยไม่ควรที่จะกำหนดต่อองค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) ในด้านการเมือง เพราะอาจจะก่อให้เกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้นมาได้
2. IO และ INGO ควรได้มีการประสานในการดำเนินงานเพื่อบังเกิดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ โดยมีการแลกเปลี่ยนข่าวสารที่เป็นประโยชน์ในการวางแผนการปฏิบัติ หรือการร่างอนุสัญญาต่าง ๆ

3. การจัดการประชุมกลุ่มหรือประชุมโต๊ะกลม (Round Table Conference) เป็นระยะ ๆ ระหว่างองค์การ IO และองค์การ INGO เพื่อประสานระดมความคิดในการแก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมของโลก ทั้งปัญหาในปัจจุบันและปัญหาที่คาดการณ์ว่าอาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต เพื่อที่จะได้มีการวางแผนการป้องกันแก้ไขปัญหานั้นเป็นการล่วงหน้า

4. สำหรับประเทศต่าง ๆ นั้นก็ควรจะได้กำหนดไว้ในนโยบายของประเทศว่าจะดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินงานขององค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) ในขอบเขตของกฎหมายให้มีความเหมาะสม

จะเห็นได้ว่าองค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) มีบทบาทในการป้องกันอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในโลกได้เป็นอย่างดี และองค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศในโลก (INGO) ก็ควรพัฒนาสร้างเสริมคุณสมบัติขององค์การภาคเอกชนระหว่างประเทศ (INGO) ในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านเทคนิค ความรู้วิชาการ ข้อมูล ข่าวสารต่าง ๆ ให้เป็นที่ยอมรับขององค์การระหว่างประเทศ (IO) และใช้กลยุทธ์ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เป็นมาตรฐานเป็นที่ยอมรับกันได้ ก็ย่อมจะเป็นการป้องกันอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมโลกให้เป็นสถานที่น่าอยู่อาศัยของชนรุ่นหลังต่อไป